

КИРИЛ АПОСТОЛОВ

ЖИВОТ ЗА ЖИВОТ

chitanka.info

От постоянното дръгнене в дънерите на дърветата четината по гърба му беше така степана, че приличаше на стоманена ризница. Челото му бе също здраво бронирано от вкоравената борова смола. Но за беда невидимият стършел не срещна ни гърба, ни челото, а прониза нежната крехчина между лопатката и първото ребро. Навярно затова той, старият патил-препатил глиган, видял и преживял, кажи-речи, всичко, което може да дойде до главата на един горски обитател, не чу познатото попукуване, докато жилото си проправя път през сухите иглести косми. Тежестта хлътна неусетно, сякаш мястото там бе изгнило.

С такава леснина той пробиваше наесен жлътналите тикви край водопоищата и долчините: кората изпращяваше от силния натиск и в следващия миг разтворената му зурла започваше лакомо да поглъща хлъзгавите месести семки, чиято мазнина изпълваше със сладост гърлото му.

Когато в покрайнината на дъбовата кория всичко беше приключило, даже ехото на изстрела бе заглъхнало, а кремаклията жило заседна неподвижно у него, глиганът изгруха късичко и с първото още движение потърси закрилата на китката дървета вляво. Сетне удари надясно, все по слога, и чак тогава съгледа тъмнеещата отвъд големия дол гора. Под бора зиме нощта слиза по-рано, а негов съюзник сега можеше да бъде единствено тя.

Едър и тежък глиган беше. С къси, дебели крака, грамадна триъгълна глава и два огромни зъба, щръкнали застрашително встрани. Коровият му трионест гръбнак, с настръхнала четина се стрелкаше над заснежените пространства като черна светкавица. Отдето минеше, приземните клони на дърветата още дълго отърсваха заледените си грахулки, потропващи подобно зърна на суграшица. Отначало препускаше леко и дълбокият сняг не му пречеше. После десният крак взе да не го слуша и все по-трудно го измъкваше от преспите. Подир крака почна да тръпне цялата дясна половина. Раната под плешката, топла и лепкава, кървеше непрестанно, а от ноздрите му капеха едри бледорозови мехури.

Навали към дола. Още докато слизаше, видя вировете в ниското. Синьозелени, те светеха сред еднообразната белота наоколо като миниатюрни късове лятно небе. Нагази в средата на ручея. Ледено

студена беше водата, ала колкото повече пиеше, толкова растеше жаждата му. Огънят отвътре не спираше да го гори.

Мина доста време, докато реши коя посока да хване. Накрая тръгна срещу течението на скокливия планински поток. Избра този път, защото му се стори по-лесен, отколкото встрани или надолу. Уж не искаше да спира, а все току спираше. И щом застанеше на едно място, тежките кожести клепачи мигом падаха и затваряха сплесканите му очи, приличащи на малки неправилни цепки от двете страни на главата. Вървя колко вървя и стигна до едно ниско шумливо водопадче. Полегатите му струи, падащи върху зелениясала по краищата скала, изпълваха въздуха със студена ледена мъгла. В друг час и при други обстоятелства би го превъзмогнал без особени затруднения. Сега обаче за него това се оказа непреодолима преграда, та трябваше да заобиколи. И тук, под надвисналата козирка на брега — една отдавнашна, може би от самото начало на зимата, пожълтяла пряспа, — съзря най-случайно оголеното коренище на сладка папрат. Вкусно и засищащо нещо, което не всеки път ще го имаш така наготово. Спря, вторачи блуждаещи очи в близката съблазън, но не направи дори усилие да подкопае останалата под земята сочна и крехка част. Все едно, нищо нямаше да излезе от това... Как да е, напусна смразяващите води на потока и пое право въз склона. Изкачването отново му се видя по-лесно. Жилото, забито под лопатката, като че бе скъсило десния му крак и вървенето напърно го затрудняваше повече, отколкото нанагорнището. Стръмнината ненадейно свърши. Пред него се откри широка равна поляна, осветена открай докрай от аленото сияние на залеза. Снегът му изглеждаше кървавочервен, а дърветата — запалени главни, забити в небето. Надвисналите космати израстъци отново натежаха над очите. Ала преди да се спуснат съвсем и да го унесе треската, той зърна изкоренената ела, под чиято мощна коруба чернееше къс топла безснежна земя. Пристъпи със сетни сили до дървото и се строполи с подкосени крака, същите, които години наред, лете и зиме, денем и нощем, го биха носили безотказно по цялата планина. Внезапно тялото му се разтrese, от гърлото му изригна продължително клокочене и там, където лежеше главата му, малко навън от корубата, върху снега разцъфна голямо бледорозово цвете.

Слънцето потъна зад далечния хребет и над поляната полъхна студ. Високите била на планината продължаваха да светят с цвета на

зряла тиква, но тук, в котловината, вечерта бе пристигнала и под покрива на огромните чадърести корони притъмня.

Още не беше си отпочинал съвсем, подир дългото и мъчително изкачване, когато почувствува чуждото присъствие. Сред множеството нови и непознати шумове и миризми, които цепеха сгорещената му глава, той долови ясно близкото дихание на опасността. Повдигна глава и пред премрежения му поглед изплува разкривеният силует на съществото, което живееше като кошмар в сънищата на всички горски обитатели. Четината по врата му настръхна. Застана с очи към звяра и изгрухтя насреща му. Неприятелят отскочи няколко крачки назад и клекна в снега. Беше старата изпосталяла вълчица, която от една година линкаше навсякъде все сама. Коремът ѝ, с провисналите ожулени бозки, приличаше на сплъстена празна торба. Явно отдавна не беше яла нищо и нямаше да го остави на мира, докато не заситеше някак глада си. Глиганът постоя още малко под закрилата на еловата коруба. Унасяше го на сън, а не биваше да заспива. Тъй че щом почувствува, че е събрал достатъчно сили, напусна топлото сухо място и с бавни несигурни крачки заклика през поляната. Десният крак вече не го болеше, ала и не го усещаше. Речеше ли да стъпи на него, залиташе встрани. Бледорозовата пяна, която досега издухваше само през носа, за пръв път напълни устата му и той усети блудкавия вкус на собствената си кръв. Отдавна вече не избираше пътя. Все едно му беше накъде отива. Важното е да не спира. А кръвта продължаваше да пълни устата му. Шумът в ушите се засили. Обонянието остана през девет планини в десета, като че никога не е било най-сигурното му оръжие при ориентирането. Почна и да не вижда.

Край! А това ли беше краят — да не можеш, да не чуваш, да не виждаш, да не чувствуваш?! Животът още биеше в слепоочията, биеше и не искаше да се предава.

Той не разбра как бе попаднал в някаква овражинка — три разкрача на едната, толкова на другата страна. Същински гроб. На два пъти му се удаде да стигне догоре, но отново и отново се смъкваше на дъното. Обзет от пълно отчаяние, че никога няма да излезе оттук, разтвори голямата си ъгловата зурла, залови се за нещо твърдо отпред, дънер ли, камък ли, и така изпълзя на равното. То беше проява на някакви неподозирани свръхсили у него, родени от непосредствената заплаха на насилствената смърт, която идеше по петите му и го чакаше

да падне, да се предаде. Искрицата живот още тлееше у него и поддържаше буден инстинкта за съществуване. А докато сърцето продължава да изтласква кръв по жилите и жаждата за живот не е изпаднала в плен на безсилието, смъртта, откъдето и да идва, не е всемогъща.

Вълчицата продължаваше да следва жертвата си отдалеч. Понякога дори я пропускаше да отмине доста напред. Сякаш вървеше подире ѝ, колкото да си бъдат дружина. После постепенно, постепенно взе да скъсява разстоянието, като ту ще мине от едната, ту от другата страна. Или ще застане край току-що разбитата пъртина, ще завре муцуна в прясната още незамръзнала каша от сняг и кръв и в окръглените ѝ жълти очи ще нахлуе, като бяс, несдържана хищническа стръв. Спареният дъх, който излъчваше това разкъсано тяло отпред, блудкаво-тръпчивият мирис във въздуха я правеха все по-нетърпелива. И тя бе изнемощяла и слаба, но бе здрава. Можеше да чака — час, два, пет, колкото трябваше. Ала да чакаш, когато стомахът не е сещал храна цяла неделя, а жертвата е под носа ти и едва стои на краката си!

Колко мъчителни са последните минути на всяко чакане!

Вече половин час как двамата пъплеха по равното голо плато. Той напред, тя отдира или някъде отстрани.

В далечината пред тях мерзелееше високата тъмна стена на гората.

Натам ли го водеха сетните тласъци на живота? Може би натам, но когато в горния край на заобленото като яйце било припламна плахо едно топло жълтурче, единствената светлинка в целия свят наоколо, в ноздрите като че го удари сладникавият дим на изгоряло. Тогава глиганът рязко смени посоката. Краката сами го поведоха към светлинката и сякаш вече не му беше все едно накъде отива.

Помощ ли очакваше, и от кого? От тия, що бяха вкарали в тялото му не едно и две парещи жила...

Алените отблясъци на залеза по лицето на планината отдавна бяха угаснали. Луната с нейната болнава бледа виделина още не беше изгряла, а и надали щеше да се покаже тази нощ, тъй като на нейното място иззад хоризонта току-що бяха изпъзтели пълчища черни облаци.

Всичко наоколо тънеше в мътна синилка — поляната, гората в далечината, въздухът, небето. Така ли беше в действителност, или неговите замъглени очи не бяха в състояние да различат други цветове освен това мъртво синьо и онзи слаб пламъчец на жълтурчето, там, на края на света.

Вълчицата предугади намеренията на жертвата и стана неспокойна. Страх я беше да нападне открито силния глиган, макар и ранен, но, види се, повече от всичко я плашеше мястото, накъдето се бе запътил. Носеше тая боязън в себе си още от онзи далечен, далечен ден, когато младото сърне, което бе вдигнала на заранина и преследваше сляпо, я заведе тъкмо при такава една самотна светлина. Оттогава остана болката в левия ѝ хълбок. Оловото и сега стоеше там и щом наближеше сезонът на есенните дъждове и първите зимни студове, кракът ѝ почваше да тръпне.

За да накара глигана да промени посоката, тя изтича напред и застана на пътя му. В очите ѝ се четеше непреклонна решителност. Но и черният салец не беше вчерашен. Той знаеше, че откъм главата няма да го нападне, и продължи да върви към нея. Когато помежду им останаха само няколко крачки, вълчицата отскокна настрана и го ръфна за мекиша под опашката. Глиганът изгрухтя и въртна мигновено назад глава. За друго не намери сили. Все пак, преди да рухне на земята, бе успял да извърши най-необходимото — двамата отново се гледаха очи в очи. Огромната ъгловата зурла остана да лежи наполовина зарита и снегът около нея бързо аленееше.

Вълчицата стоеше насреща, впила огнен взор в черното петно. Дъхът на прясната кръв я караше да свива конвулсивно ноздрите си, а гладът я правеше все по-нетърпелива и първия миг, в който кожестият клепац на следящото око се спусна докрай и затвори плътно цепката, тя изтласка с учудваща бързина измършавялото си тяло и го заби като копие в корема на умиращото животно.

Глиганът трепна, почувствувал небивал студ там, където винаги му е било най-топло. Вдигна като в несвяст отпуснатата си глава, замахна отпърво встрани, а сетне удари напред и нагоре. Грамадният изшилен зъб разсече подобно мълния синия здрач, потъна в чуждото тяло и го повдигна във въздуха... Звукът, който за последен път стигна до неговия размътен слух, му припомни прашенето на зрелите есенски

тикви, когато, здрав и силен, ги разломяваше на парчета само с един напън.

Това беше краят. Полегна върху снега и повече не шавна. Едното му око остана втренчено към хижата, чийто прозорец трепкаше в студената зимна нощ като разпалван от вятъра въглен...

Отпърво се чуваше само равномерно прашене на снега. Сетне върху горния ръб на оврага се появиха и те, двамата, с праметнати през рамо пушки. Когато излязоха на равното, по-високият протегна ръка напред и рече с развълнуван младежки глас:

— А! Това не е ли хижата? Вече си мислех, няма стигане тая хижа. Пък то, ние сме били до нея.

В това време другият, възнисьък, тантурест мъж, с козлева качулка на главата, гледаше съсредоточено тъмното петно двадесетина крачки вляво.

— Я! Я светни!

Младият извади джобното прожекторче и насочи лъча в указаната посока.

Прострян, изпънат в цялата си дължина върху белия саван, глиганът изглеждаше много по-голям, отколкото беше в действителност.

— Какъв екземпляр! — възхити се младият.

— Царят на тукашните прасета — рече сериозно възрастният. — Пушкал съм му преди години. Тогава ми избяга. — И като пхна длан в дълбоката рана на корема, добави: — Имали сме конкуренция. Да, да. Някой е искал наготово... А сега беж до корията, за ръжен. И гледай нещо по-ячко. Туй говедо всякакъв прът не го удържа.

Момъкът забърза към тъмнеещата в далечината гора. Още не беше преполовил разстоянието, когато неочаквано спря и даде знак с ръка на другаря си да приближи.

— Виж онова там, черното — зашепна той на ухото му. — Не ти ли прилича на... прасе. Ама работа!

Черното не се оказа „прасе“, а умрял вълк. Изкормен. Червата му се точеха цял разтег назад по пътя, откъдето бе довякъл разкъсаното си туловище.

Тантурестият проследи с око на познавач следата, поклати глава и рече:

— Люта е била схватката. На живот и смърт.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.